

IV. Sfințirea lucrată de Duhul Sfânt - 6:1-8:39

1.Scopul morții în Hristos este viața alături de El!

- 6:1-6:14 -

Începând cu 6:1, Pavel începe o nouă secțiune, secțiune dedicată sfințirii prin Duhul Sfânt. Dacă până acum, el a zugrăvit groapa din care trebuie să fim mântuiți și poarta intrării în relație cu Dumnezeu, acum el se concentrează asupra drumului ce trebuie parcurs de credincios pentru a își duce până la capăt mântuirea. Acest drum este în mod inevitabil un drum al sfințirii. Însă, deși suntem chemați să fim conlucrători activi și responsabili în acest proces, sfințirea nu este lăsată ca o povară istovitoare doar pe umerii noștri. Viața lui Isus Hristos prin Duhul Sfânt este resursa necesară și suficientă pe care Tatăl o pune la dispoziția fiecărui credincios.

Clasicul contraargument împotriva doctrinei harului este: „Dacă nu trebuie să fac nimic, decât doar să cred, atunci pot să îmi trăiesc viața cum vreau. Doctrina harului încurajează astfel iresponsabilitatea și împinge pe om la păcat – pot păcătuî, căci oricum iartă Dumnezeu prin harul Său!”. Pe de altă parte, alții nu au respins harul pe acest motiv, ci l-au speculat. Ei sunt aceia care au transformat harul în desfrânare, și pe baza faptului că mântuirea este prin har și nu prin fapte, s-au făcut robi compromisului și imoralității. Pavel, în prima parte a doctrinei sfințirii susține cu tărie incompatibilitatea dintre har și păcat. Și pentru aceasta, el folosește trei imagini (metafore):

- Imaginea morții și învierii împreună cu Hristos (6:1-14)
- Metafora robiei (6:15-23)
- Metafora căsătoriei (7:1-6)

Îndreptățirea noastră a implicat moartea noastră împreună cu Hristos

Pentru a susține incompatibilitatea dintre har și păcat, Pavel își alege ca punct de plecare moartea noastră împreună cu Hristos. Botezul cu apă oglindește identificarea noastră împreună cu Hristos, dar Pavel aici, nu vorbește despre botezul în apă, ci despre o scufundare spirituală în Isus Hristos.

Îndreptățirea noastră prin credința în jertfa Sa a însemnat de fapt moartea noastră împreună cu Hristos. De ce acest lucru? Răspunsul e simplu: pentru că nu se putea altfel. Ne aducem aminte de un pasaj minunat din Exod, după ce poporul Israel s-a datat la idolatrie și a făcut vițelul de aur: „Moise s-a întors la Domnul și i-a zis:

„Ah! Poporul acesta a făcut un păcat foarte mare! Și-au făcut un dumnezeu de aur. Iartă-le păcatul! Dacă nu, atunci șterge-mă din cartea Ta, pe care ai scris-o!” Domnul a zis lui Moise: „Pe cel ce a păcătuî împotriva Mea, pe acela Îl voi șterge din cartea Mea. Du-te dar

și du poporul unde ți-am zis. Iată Îngerul Meu va merge înaintea ta, dar în ziua răzbunării îi voi pedepsi pentru păcatul lor!” (Exod 32:31-34).

Din perspectiva dreptății divine (și cea omenești de asemenea), cel care a păcătuțit trebuie să moară. Astfel, soluția cu găsirea unui substitut în moarte (mai întâi jertfele animale, și apoi Hristos), este o variantă ingenioasă, dar nu satisface pe deplin cerințele dreptății divine. Nu putem separa așa de ușor păcatul de păcătos. Păcatul este produs de păcătos și se identifică cu acesta, devine parte integrantă din personalitatea lui. Cel ce fură este un hoț, iar cel ce curvește nu este doar un om care a curvit, ci el devine un curvar. Și aici vine răspunsul înțelepciunii divine prin Hristos: Hristos nu a fost doar substitutul nostru în moarte, ci el s-a identificat efectiv cu fiecare din noi. El, nu doar a purtat păcatul ci s-a identificat cu fiecare păcătos în parte. Ființa noastră păcătoasă a fost înglobată în Hristos, și noi, efectiv, am murit împreună cu Hristos, și astfel cel ce a păcătuțit a murit, și astfel, a fost împlinită legea dreptății lui Dumnezeu.

Pavel folosește în Romani mai multe expresii pentru a ilustra acest lucru:

- Am fost botezați în moartea Lui
- Am fost îngropați împreună cu El
- Ne-am făcut una cu El printr-o moarte asemănătoare cu a Lui
- Omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El
- Am murit împreună cu Hristos

Iar în Galateni 2:20 Pavel spune clar și răspicat: *„Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc, dar numai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.”*

Iată de ce Hristos S-a adus jertfă prin Duhul cel veșnic (9:14) și de ce doar O persoană din Dumnezeire putea fi Mielul de jertfă. Hristos trebuia să fie om, pentru a putea să poarte păcatul oamenilor și să se identifice cu aceștia. Dar în același timp, trebuia să fie Dumnezeu, pentru a putea îngloba în Sine miliardele de personalități păcătoase, dintre care, cele mai multe fie deja trăiseră, fie nici nu intraseră în ființă în momentul crucificării. Crucificarea este un eveniment istoric unic și irepetabil, însă are și o dimensiune care transcende istoria, aducând trecutul și viitorul într-un prezent al durerii. Din câte știu eu, doar Cineva cu atributele lui Dumnezeu (etern, infinit, dincolo de timp) putea să fie o asemenea jertfă.

Concluzia este că îndreptățirea noastră prin credință și intrarea noastră pe Poartă în Împărăția harului lui Dumnezeu a însemnat în mod inevitabil moartea noastră împreună cu Hristos.

Moartea împreună cu Hristos înseamnă o moarte față de păcat

Scopul morții noastre împreună cu Hristos este afirmat în mod clar de Pavel: ca să trăim o viață nouă împreună cu El. Însă pentru ca să putem trăi o viață nouă împreună cu El, trebuia mai întâi să fim izbăviți de sub puterea păcatului. Înainte de îndreptățire eram sub mânia lui Dumnezeu, sub incidența Legii sale care ne condamna din pricina păcatelor noastre la moarte, adică la despărțire de Dumnezeu. Fiind condamnați la moarte, nu aveam acces la izvorul vieții. Eram sub domnia morții și sub robia păcatului. Chiar dacă prin voința dată de Dumnezeu și prin harul Său general puteam limita revărsarea răului din noi și să încercăm ceva pași spre bine,

noi eram sub robia păcatului, incapabili să trăim în neprihănirea cerută de Dumnezeu, iar faptele noastre bune erau o haină mânjită, erau și ele penetrate de motivații și atitudini infectate de păcat.

Secretul puterii păcatului asupra noastră era Legea lui Dumnezeu, după cum este scris în 1 Corinteni 15: „și puterea păcatului este Legea”. Legea care ne condamnă să fim în spațiul morții (unde regele este păcatul!), dădea păcatului putere de stăpânire asupra noastră. Este foarte important să înțelegem că ființa umană nu este o sursă în sine. Este mai degrabă un vas care poate fi umplut fie de moarte, fie de viață. Din pricina păcatelor noastre nesoluționate, Legea condamnă vasul ființei noastre să fie în spațiul morții, și în mod inevitabil să se umple de păcat și de moarte. Singura soluție ca noi să putem scăpa de robia păcatului era să scăpăm de condamnarea legii, căci puterea păcatului este Legea. Iar acest lucru era posibil doar dacă noi împlineam pedeapsa Legii, adică muream. Odată morți, Legea nu mai aducea nici o osândă. Ea era pe deplin împlinită și satisfăcută.

Și în Hristos am murit, și dacă am murit, am împlinit pedeapsa Legii și deci am scăpat de condamnarea acesteia. Pedeapsa a fost ispășită! Și implicația imediată este: am scăpat și de sub stăpânirea păcatului și a morții. Iată de ce Pavel ne spune că noi am murit față de păcat și :

„Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului; căci cine a murit de drept, este izbăvit de păcat.”

Deci moartea noastră împreună cu Hristos a însemnat o moarte față de păcat. Am murit împreună cu El, tocmai pentru a fi eliberați de sub robia păcatului, pentru a fi smulși de sub stăpânirea noastră, pentru a fi strămutați din spațiul morții, unde regele este păcatul.

Scopul morții în Hristos este o viață trăită pentru EL

Murind împreună cu Hristos am fost eliberați de sub puterea păcatului. Și în mod cert, acest lucru nu s-a întâmplat ca să ne întoarcem sub robia păcatului, ci ca să trăim o viață nouă alături de Hristos și pentru Hristos. Îndreptățirea realizează o strămutare a noastră din spațiul morții în spațiul vieții. Moartea o putem defini ca și despărțire de Dumnezeu și ca și robie a păcatului. Viața înseamnă relaționare cu Dumnezeu, comuniune cu El, ascultare de El.

Scopul îndreptățirii noastre este tocmai intrarea în relație cu Dumnezeu, adică viață.

Or, relația cu Dumnezeu înseamnă comuniune cu El și ascultare deplină de poruncile Lui. Or, o întoarcere la păcat ar însemna o sfidare a scopului îndreptățirii noastre, o negare a mântuirii însăși, deoarece mântuirea înseamnă tocmai strămutarea din spațiul morții în spațiul vieții. O întoarcere în spațiul morții prin păcat nu înseamnă altceva decât refuzarea harului. Harul este har, deoarece aduce viață. Prin păcat, noi ne întoarcem spre spațiul morții, adică întoarcem spatele vieții, deci refuzăm harul.

Cât de evident este că harul este incompatibil cu păcatul, deoarece scopul lucrării sale este tocmai eliberarea de sub puterea păcatului și împuternicirea omului de a trăi o viață în neprihănire. Ba mai mult, harul este incompatibil cu păcatul, deoarece harul înseamnă salvarea de la moarte și aducerea la viață, iar păcatul înseamnă moarte.

Să ne imaginăm o închisoare înfiorătoare, cu condiții de nimic și torturi groaznice. Toți cei

închiși sunt vinovați de crime oribile și închiși pe viață. Dar Regele dă un edict de grațiere pentru toți. Deținuții trebuie doar să semneze acordul lor de a părăsi închisoarea. Unul din deținuți semnează acordul, dar el rămâne tot în închisoare, pur și simplu nu pleacă de acolo, nu vrea să plece.

Un altul pleacă, dar a doua zi se întoarce în celula sa. Condițiile de nimic sunt aceleași, iar tortura încă mai funcționează pentru cei din închisoare. Putem spune că acești doi deținuți au primit harul eliberării adus de Îndurătorul Rege? Nu mai degrabă, ei au respins harul acesta?

În mod similar, o întoarcere spre robia păcatului înseamnă de fapt o respingere a harului. Nu mai avem nici un motiv să ne întoarcem spre păcat și nici o scuză pentru aceasta. Mântuirea noastră este posibilă doar prin identificarea noastră cu Hristos. Ne-am identificat cu moartea Lui pentru a ne putea identifica cu viața Lui. Singura posibilitate de salvare este să fim în Hristos, să fim una cu El. Și iată de ce: singura soluție ca noi să scăpăm de condamnarea Legii era să murim și apoi să înviem. Dacă mergeam în iad, aveam parte de moarte, dar de o moarte eternă, și astfel nu mai beneficiam de înviere. Identificându-ne însă cu Hristos, avem parte de această înviere, deoarece El nu doar a murit, ci și a înviat. Ba mai mult: a murit pentru păcat o dată pentru totdeauna, și viața pe care o trăiește acum, o trăiește pentru Dumnezeu. Fiind în Hristos, acum avem neconținut la dispoziție viața Lui. Și cum El nu va mai muri niciodată, moartea nu va mai avea niciodată stăpânire asupra noastră – dacă rămânem în El, bineînțeles. Siguranța este absolută. Odată ce suntem uniți cu Hristos, singura posibilitate ca păcatul să pună stăpânire asupra vieții noastre fără voia noastră, este ca Hristos să fie iarăși în spațiul morții. Dar așa ceva este imposibil, deoarece prin moartea de care a murit El, El a murit pentru păcat o dată pentru totdeauna.

A respinge ascultarea de Dumnezeu, este ca și cum am vrea să fim mântuiți doar prin identificarea cu moartea Lui și să respingem identificarea cu viața Lui. Dar acest lucru este imposibil, deoarece noi ne identificăm cu Hristos, care a murit în trecut, iar în prezent trăiește pentru Dumnezeu. Acest lucru ar fi și absurd, deoarece scopul identificării cu Hristos în moarte este tocmai identificarea cu El în viață. Ba mai mult, doar identificarea cu Hristos în moarte, nu ne-ar ajuta cu nimic pentru mântuire. Să ne aducem aminte de ultimul verset din Romani 4, pe care nu l-am comentat însă: „*care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți.*”

Să medităm din nou asupra crucii. Dacă Hristos rămânea în spațiul morții, al despărțirii de Dumnezeu, în care a intrat pe cruce, atunci când s-a identificat cu păcatele noastre, noi puteam fi mântuiți? Dacă rămânem doar la paradigma substituirii noastre în moarte, răspunsul ar fi afirmativ. Să ne gândim că cineva este acuzat pe drept la închisoare pe viață, dar tatăl său se oferă să ispășească pedeapsa în locul lui. Judecătorul acceptă. Ideea este că fiul se poate bucura de libertate, chiar dacă tatăl rămâne în închisoare, și nu se găsește o soluție pentru eliberarea sa. Dar paradigma substitutului nu este o paradigmă completă, așa cum am arătat și la începutul capitolului 6.

Paradigma identificării este cea completă. În lumina acestei paradigme, dacă Hristos rămânea în moarte, acest lucru nu ne ajuta cu nimic, căci noi, fiind una cu El, rămâneam și noi în moarte. Doar dacă El învia, puteam să beneficiem și noi de viață. Fiind una cu El, ne putem bucura de spațiul vieții în care a intrat Hristos. În lumina acestor lucruri, mă întreb: când am fost noi socotiți de drept înaintea Tatălui? Conform lui Romani 4:25, înainte de învierea în trup al lui Hristos. Dacă înainte de învierea în trup, atunci când? Răspunsul meu este: când Hristos a înviat în duh. Cred că secvența evenimentelor a fost următoarea:

- Hristos a fost răstignit pe lemn, dar El avea parte doar de o suferință fizică și psihică. El Se bucura de părtășia în duh cu Tatăl Său.
- Vine însă momentul purtării păcatelor noastre și a identificării lui Hristos cu ele. Acest lucru a avut loc, se pare, în a doua perioadă când s-a făcut întuneric.

Este important să subliniem că Hristos a purtat păcatele noastre pe cruce, și nu cum presupun unii, că le-a purtat când s-a dus în Locuința Morților, moartea fizică. Acest lucru îl clarifică Petru când spune: „*El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire.*” (1 Petru 2:24). Tocmai acesta a fost scopul întrupării. Hristos, trebuia să fie Om, pentru a se putea identifica cu oamenii păcătoși. De aceea, El a purtat păcatele noastre, în trupul Său de om, pe lemn.

- Are loc moartea fizică, moarte ce coincide cu încheierea purtării păcatului lumii. Din această pricină rostește în momentul morții fizice: „*S-a isprăvit!*”. Deci nu este cum presupun unii, că după ce a murit fizic, s-a dus cu păcatele noastre în iad. Nu, ci purtarea păcatului a fost isprăvită acolo pe cruce.
- Urmează momentul învierii în duh, pe care îl menționează același Petru, care pare a fi preocupat de această temă:

„*Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în duh, dar a fost înviat în duh, în care S-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare...*” (1 Petru 3.18-19).

În învierea în duh, înseamnă că Hristos și-a refăcut părtășia și comuniunea cu Tatăl, adică a intrat din nou în spațiul vieții. Și odată intrat, a început să trăiască pentru Dumnezeu și a îndeplinit slujba de a proclama duhurilor din închisoare biruința Sa asupra morții. Acesta este cred și momentul în care noi am fost socotiți neprihăniți. Noi eram în Hristos. Momentul învierii în duh. Este momentul în care Hristos este declarat fără pată și curat înaintea Cerului. Dar dacă El este declarat drept, atunci și noi - fiind una cu El – suntem declarați dreți.

- Urmează învierea în trup, care nu este altceva decât o dovadă a învierii sale în duh. Putem spune că Hristos a înviat în trup din pricină că a fost declarat drept și înviat în duh. Dar socotirea Lui ca neprihănit înseamnă și socotirea ca neprihăniți a celor identificați cu El. Deci, putem spune astfel, că Hristos a înviat din morți din pricină că noi am fost socotiți neprihăniți.

Concluzia este că fără să ne identificăm și cu viața Lui, noi nu putem fi socotiți neprihăniți. Iar a ne identifica cu viața Lui înseamnă să trăim prin El pentru Dumnezeu, după cum și El trăiește acum pentru Tatăl.

Dați-vă în stăpânirea neprihănirii, și nu a păcatului!

După ce Pavel a creionat implicațiile teologice ale morții și învierii noastre în Hristos (6:1-10), în următoarele versete (6:11-14), el insistă asupra implicațiilor practice ale acestui fapt. Implicația fundamentală este că nu mai trebuie să trăim în păcat, ci în neprihănire, adică să ne conform scopului harului, să ne supunem definiției harului, să acceptăm în continuare identificarea cu viața lui Hristos. Deși aici Pavel nu menționează explicit ce s-ar întâmpla cu noi dacă ne-am întoarce la o viață de păcat și astfel am refuza identificarea cu viața lui Hristos, consecința logică din text, ar fi aceea că nu am mai avea parte de har. Căci harul are ca și

scop viața, iar viața înseamnă o relație cu Dumnezeu definită prin ascultarea necondiționată față de Acesta.

Primul pas pentru a trăi în neprihănire este să te socotești pe tine mort față de păcat și viu pentru Dumnezeu în Isus Hristos. Cu alte cuvinte primul pas este un pas al unei autopercepții corecte.

Noi trebuie să ne privim prin ochii cerului și să avem o imagine de sine după adevăr. Iar adevărul peste noi este că am fost sub robia păcatului, dar prin harul lui Dumnezeu, am fost smulși din această robie și am fost împuterniciți de învierea lui Hristos să trăim o viață nouă. Identitatea noastră cea veche a murit în Hristos, și acum prin Hristos, avem o identitate nouă. Și astfel, modul nostru de trăire trebuie să fie în armonie cu noua identitate pe care o avem în Hristos.

Pentru a putea și pentru a fi motivat să trăiesc în neprihănire, este imperios să am o autopercepție după adevăr. Dacă mă voi privi prin lentila identificării cu Hristos în moarte și viață, voi fi încredințat de două lucruri fundamentale:

- Păcatul nu mai are drept să stăpânească asupra lui, și deci, pot cu adevărat, prin viața lui Hristos, să mă opun îndemnurilor lui și să trăiesc în neprihănire.
- Harul înseamnă în cele din urmă o viață trăită pentru Dumnezeu în ascultare de El, și deci refuzarea acestei vieți și întoarcere la păcat, înseamnă însăși refuzarea harului și a mântuirii; căci harul este incompatibil cu păcatul.

Trebuie să ne deprindem să ne privim mereu prin lentila morții și învierii lui Hristos, pentru a fi deplin încredințați de identitatea noastră. Acesta este primul pas pentru o trăire în neprihănire. Al doilea pas pe care îl menționează Pavel este dezbrăcarea de păcat: „*Deci, păcatul să nu mai stăpânească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui.*” Din afirmațiile lui Pavel cu privire la dezbrăcarea de omul vechi, se desprind următoarele concluzii:

1. După nașterea din nou, deși omul nostru vechi a murit împreună cu Hristos, el încă ne mai îndeamnă la neascultare. Deși nu mai are autoritate și putere asupra noastră, deși nu mai suntem sub robia sa, el ne mai curtează cu poftele lui. Tendințele noastre păcătoase nu au fost anulate, nu au dispărut. Ele rămân la fel de intense, iar uneori parcă și mai intense. Singura diferență este că ele nu mai dețin controlul asupra noastră, ci noi, prin har, le putem înfrâna.
  2. Nu trebuie să ne simțim vinovați sau să ne punem la îndoială nașterea noastră din nou din pricina tendințelor păcătoase încă existente în noi. Prezența lor confirmă, și nu infirmă adevărul biblic despre nașterea din nou.
  3. Deși ne-am născut din nou, păcatul mai poate să domnească asupra noastră. Acest lucru se întâmplă însă, doar dacă noi ne dăm în stăpânirea lui, adică dacă ascultăm de îndemnurile firii pământești.
  4. Odată ce am primit în noi viața lui Hristos, dezbrăcarea de păcat nu se face natural, de la sine. Hristos nu ne anihilează voința și se revarsă în mod implacabil prin noi. Nu, ci ni se cere o permanentă conlucrare cu harul. Noi trebuie să ne opunem păcatului și să ascultăm de neprihănire, noi trebuie să alegem să ne supunem șoaptei Duhului și nu îndemnurilor firii pământești.
- Al treilea pas este să ne îmbrăcăm în neprihănire. Viața în Hristos nu înseamnă doar negare și

defensivă, doar dezbrăcare de păcat, ci și afirmare și ofensivă. Dumnezeu vrea să înlocuim obiceiurile păcătoase cu deprinderi sfinte. Viața noastră de sfințire nu presupune doar o grijă de a ne desparte de păcat, ci și o preocupare constantă de a ne îndrepta spre bine. Haina păcatului trebuie înlocuită cu haina dragostei.

Sfințenia nu se definește printr-o obsesie de a nu fi atins de păcat, ci printr-o dăruire permanentă celorlalți din jur. Defensiva față de păcat, este acompaniată de ofensiva dragostei.

Ordine este însă importantă. Viața lui Hristos nu se poate revărsa prin noi concomitent cu păcatul. De aceea, primul pas este curățirea noastră de păcat, pentru ca apoi dragostea Lui să curgă prin noi spre ceilalți. Seara, când un creștin își evaluează ziua, nu se întreabă doar: „Cât de mult am reușit să mă feresc de păcat?”, ci mai ales: „Cât de mult am iubit?”

Sfințenia nu trebuie să devină un scop în sine, și astfel să o separăm de cadrul relațional al mântuirii noastre. Relația cu Dumnezeu este scopul mântuirii, mântuirea însăși. Putem cădea în capcana de a face un idol din neprihănirea noastră de creștin. Putem avea o motivație falsă: să trăim în neprihănire pentru a ne place nouă înșine sau celorlalți, sau chiar

să dorim să plăcem lui Dumnezeu, dar fără să Îl implicăm pe El ca Persoană în procesul sfințirii noastre. Dar Pavel ne aduce aminte cu consecvență de cadrul relațional al mântuirii și ne spune ca mai întâi să ne dăm pe noi înșine lui Dumnezeu ca vii, din morți cum eram, și apoi să ne dăm mădularele noastre ca niște unelte ale neprihănirii. Ordinea este iarăși importantă. Înainte de alege să trăiesc în neprihănire, aleg să mă predau pe mine însumi unui Dumnezeu personal. Îmi închin în mod conștient întreaga viața Lui. Și apoi, continui această închinare sau o pun în practică trăind în neprihănirea cerută de El.

Nu mai sunteți sub Lege, ci sub har!

În versetele 11-13, Pavel ne îndeamnă cu curaj să lepădăm păcatul și să trăim în neprihănire. Perspectiva sa este extrem de optimistă. El consideră că acest lucru e posibil, că un credincios poate trăi o viață de biruință asupra păcatului. Și atunci poate să apară din nou întrebarea: „Pavele, dar de unde ești sigur că putem birui păcatul că deținem puterea de a-l stăpâni?”. Răspunsul vine în versetul 14: „*Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu mai sunteți sub Lege, ci sub har.*”

Ce înseamnă a fi sub Lege? Oare înseamnă să fii în perioada Vechiului Legământ, deci înainte de Hristos. În mod cert, nu! Am mai avut această discuție când am studiat Faptele cap. 15. Chiar înainte de Hristos, păcatul putea fi învins pe baza jertfei viitoare a lui Hristos și tot prin puterea Duhului Sfânt. Așa se explică ascultarea de excepție a sfinților din vechime, sau a unui popor întreg (de exemplu ascultarea generației lui Iosua – vezi cartea Iosua). Atunci ce ar putea însemna? Din context mi se pare atât de clar că a fi sub Lege, înseamnă a fi sub condamnarea Legii. Păcatul stăpânea asupra noastră pentru că eram în spațiul morții, Legea ne condamna la moarte din pricina păcatelor noastre nesoluționate.

Dar acum, prin moartea și învierea împreună cu Hristos, păcatele noastre au fost soluționate, am scăpat de condamnarea Legii și strămutați de har în spațiul vieții. În spațiul vieții, regele este Dumnezeu și nu păcatul. De aceea, sub har, în spațiul vieții, păcatul nu va mai stăpâni asupra noastră.

Este interesant că în cap.3-5, se folosește foarte des expresia „*îndreptățire prin credință, fără fapte*”. În cap.6 însă, autorul nu opune trăirea în păcat cu credința autentică (deși este un adevăr teologic incontestabil, susținut de multe pasaje din Noul și Vechiul Testament), ci cu harul. El preferă să susțină că harul este incompatibil cu păcatul și nu merge pe linia

demonstrativă a credinței autentice care lucrează în mod inevitabil ascultarea de Dumnezeu.

Deși, desigur, se deduce acest lucru, autorul nu îl subliniază explicit. Oare de ce? Nu am încă răspuns pentru această întrebare. Ce este cert din primele 14 versete ale cap. 6 însă, este faptul că Pavel aduce înaintea cititorului imaginea morții și învierii în Hristos pentru a argumenta cu tărie incompatibilitatea absolută și imuabilă dintre har și păcat, dintre primirea harului mântuirii și întoarcerea la vechile păcate.